

§ 13.

Angaaende denne Paragrafs Stk. 1 ønsker Fakultetet at fremsætte følgende almindelige Betragtninger.

Efter Lovforslagets § 2, Stk. 1 og Stk. 6 vil Overlægerne ved Landets kommunale Sygehuse faa Ledelsen af en meget vigtig Del af de unge Lægekandidaters praktiske Uddannelse. Fra et Undervisningssynspunkt bliver det derfor af største Vigtighed, at disse Stillinger besættes med de bedst kvalificerede Kræfter, og det samme Hensyn gør sig i det hele gældende for Opnaaelsen af den bedst mulige Behandling af Patienterne, for Udviklingen af Landets Hospitalsvæsen og for den lægevidenskabelige Forskning og de deraf afhængige Fremskridt.

For at opnaa dette er det nødvendigt, at de administrative Myndigheder, der har Ansættelsesretten, indhenter den bedst mulige sagkyndige og uvildige Vejledning om Ansøgenes Kvalifikationer. Bedst egnet dertil vilde sandsynligvis et til dette Formaal tilstrækkeligt alsidigt sammensat Raad under Sundhedsstyrelsen være. Men da et saadant vel ikke lader sig realisere nu, maa man i ethvert Tilfælde ønske, at der sikres Sundhedsstyrelsen Indflydelse.

Efter Lovforslaget skal Sundhedsstyrelsen kun udtale sig om, hvilke Ansøgere der er kvalificerede, hvilket vel maa siges at være den mindst mulige Indflydelse, der kunde være Tale om, og mindre end ønskeligt.

Af de ovenanførte Grunde maa det derfor i høj Grad tilraades, at § 13 føres tilbage til sin oprindelige Ordlyd, idet »ved Kommunernes« atter indsættes.

Endelig vil Fakultetet gerne fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til Bestemmelserne om Kvaksalveri, uden at komme nærmere ind paa hele dette store Spørgsmaal. Fakultetet deler den Opfattelse, at et absolut Forbud vilde være det mest rationelle, og Erfaringen fra Lande, hvor saadant findes, viser, at det meget vel lader sig gennemføre.

Fakultetet skal først berøre nogle Enkeltheder angaaende det foreliggende Forslag for til Slut at fremføre nogle sammenfattende Bemærkninger.

De af Folketinget foretagne Ændringer vil utvivlsomt lette Kvaksalverne Adgang til Virksomhed og formindske deres Ansvar og Risiko.

Særlig Betydning i denne Henseende vil det have, at § 19 i Indenrigsministerens Forslag er udgaet. Naar man er bekendt med, hvorledes enkelte Læger dækker over Kvaksalveri med deres Navn og Autorisation, uden i Virkeligheden at føre Tilsyn med Kvaksalvernes Virksomhed, bliver det uforstaaeligt, at den Bestemmelse, ved hvilken dette vilde hindres i Fremtiden, er udgaet af Lovforslaget. Der kan ikke være Tvivl om, at dette vil kunne faa en demoraliserende Indflydelse paa Lægestanden.

Formindskelsen af Kvaksalvernes Risiko og Ansvar bliver ligeledes iøjnefaldende derved at Ordet »uomtvisteligt« er indsat i § 22, 2. Linie, hvorved Mulighederne for at skride ind i Tilfælde af skadelige Følger af Behandlingen saa at sige altid vil være udelukket.

Naar man i det hele ser paa de for Kvaksalverne foreslaaede Reklamerings- og Straffebestemmelser og navnlig naar de sammenlignes med Bestemmelserne om, hvilket Tilsyn og hvilke Straffebestemmelser, Læger bliver underkastet, vil det ogsaa deraf tydeligt fremgaa, i hvilken Grad Lovforslaget i sin nuværende Form vil lette Kvaksalvernes Virksomhed.